

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 listopada 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
sprawy **G.J. i M.Z.**,  
uniewinnionych od zarzutu popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie  
z dnia 5 kwietnia 2023 r., sygn. akt XI Ka 526/22,  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 23 marca 2022 r, sygn. akt II K 1011/21,

### **p o s t a n a w i a:**

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) obciążyć oskarżyciela posiłkowego, TU S.A. w W. kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od oskarżyciela posiłkowego, TU S.A. w W., na rzecz G.J. oraz M.Z. kwoty po 1200 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 23 marca 2022 r. (sygn. akt II K 1011/21) G.J. i M.Z. zostali uznani winnymi czynów z art. 291 § 1 k.k., z art. 306 k.k., za które wymierzono temu pierwszemu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, a drugiemu oskarżonemu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2023 r. (sygn. akt XI Ka 526/22) zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że:

1. uchylił rozstrzygnięcia o karach łącznych pozbawienia wolności i warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wobec G.J. oraz karach jednostkowych pozbawienia wolności za czyn z art. 306 k.k., a nadto orzeczony na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek częściowego naprawienia szkody;
2. uniewinnił oskarżonych od czynu zarzucanego G.J. w pkt 1, a M.Z. w pkt 4;
3. z opisu czynów przypisanych oskarżonym, wyczerpujących dyspozycję art. 306 k.k. wyeliminował ustalenie „pochodzącego z przestępstwa kradzieży” i za te czyny skazał na podstawie art. 306 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. na grzywny w wysokości po 300 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na 20 złotych.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego prawomocnego orzeczenia na niekorzyść skazanych co do winy w odniesieniu do czynów z art. 291 § 1 k.k. i art. 306 k.k. wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucając wyrokowi:

*„1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., przez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów z wyjaśnień oskarżonego G.J. złożonych w postępowaniu odwoławczym; zeznań świadka K.W., w zakresie w jakim Sąd ad quem nie dał wiary twierdzeniom tego świadka, gdy zeznawał on, że samochód pokrzywdzonego Z.G. B. o nr rej. [...] został skradziony z jego posesji; zeznań świadka P.B., w zakresie w jakim Sąd ad quem ocenił, że potwierdzają one wyjaśnienia złożone przez oskarżonego G.J. na rozprawie apelacyjnej w części dot. wiedzy pokrzywdzonego Z.G. co do faktu usunięcia samochodu B. o nr rej. [...] z posesji świadka K.W. i zdemontowania go. podczas gdy wynika z nich, że oskarżony G.J. „poukładał się z kimś”, by pozbyć się części rozmontowanego*

*samochodu, uzyskanego za pomocą czynu zabronionego, który wcześniej nabył; nagrania rozmowy z płyty CD (k. 383. 423), w zakresie w jakim Sąd ad quem ocenił, że wynika z niego, iż pokrzywdzony Z. G. przyprowadził samochód B. o nr rej. [...] do K.W., którego wcześniej znał, a ww. samochód miał zostać zdemontowany w całości za wiedzą pokrzywdzonego, podczas gdy z wypowiedzi osoby, którą Sąd II instancji uznał za wypowiedź Z.G. nie wynika, by umawiała się ona z kimkolwiek, by jej samochód miał zostać skradziony i zdemontowany, czemu wyraźnie osoba ta we ww. nagraniu zaprzecza;*

*2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. in fine w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. przez niedopuszczenie przez Sąd II instancji z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność czy głos ujawniony na nagraniu z płyty CD (k. 383, 423), które stanowiło podstawę dla wydania wyroku zmieniającego wyrok Sądu I instancji przez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i korzystną dla nich zmianę ustaleń faktycznych co do czynu z art. 306 k.k.. należy do pokrzywdzonego Z.G., czy do jego brata, co powinno było poprzedzić merytoryczną ocenę ww. dowodu i przyjęcie go za podstawę ustalania faktów w sprawie.”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt I. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie oraz o wskazanie Sądowi Okręgowemu w Lublinie na konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność czy głos ujawniony na nagraniu z płyty CD (k. 383, 423) należy do pokrzywdzonego Z.G. i ponownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, a w szczególności dowodów z nagrania z płyty CD (k. 383. 423), wyjaśnień oskarżonego G.J. złożonych na etapie postępowania odwoławczego w porównaniu z wyjaśnieniami składanymi przez niego w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem I instancji oraz w powiązaniu z zeznaniami pokrzywdzonego Z.G. oraz z zeznaniami świadków [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Wobec tego niniejsza kasacja może być rozpoznana wyłącznie w zakresie uniewinnienia obu oskarżonych od zarzutu popełnienia czynu paserstwa. W odniesieniu zaś do czynów z art. 306 k.k. doszło do skazania.

Kasacja opiera się na zarzucie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w toku postępowania odwoławczego, a mianowicie zeznań pokrzywdzonego i świadków. W orzecznictwie podkreśla się, że sąd odwoławczy ma oczywiście prawo dokonać odmiennej - od dokonanej przez Sąd pierwszej instancji - oceny zebranych w sprawie dowodów i na tej podstawie dokonać odmiennych ustaleń faktycznych oraz wydać orzeczenie reformatoryjne, ale pod warunkiem, że w sposób rzetelny wykaże, jakich to błędów i w odniesieniu do których to dowodów dopuścił się Sąd orzekający w pierwszej instancji przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i dlaczego jego ustalenia faktyczne są nietrafne. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed Sądem pierwszej instancji i stanowisko tego Sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Tak też było w niniejszej sprawie – w toku postępowania odwoławczego doszło do szeregu czynności dowodowych (przesłuchania), co dało asumpt Sądowi odwoławczemu do oceny, że w istocie do kradzieży pojazdu B. nie doszło. Bardzo obszernie tłumaczy to stanowisko w pkt 2.2.1 formularza uzasadnienia wyroku. Metodycznie analizuje dotychczasowe oraz nowe zeznania, z których buduje odmienny obraz zdarzenia. Mają na to wpływ zwłaszcza nowe fakty podane przez pokrzywdzonego (o zawieszeniu do warsztatu sprawnego samochodu i w diagnostyce porównawczej dwóch egzemplarzy B.).

Nie jest rolą Sądu Najwyższego potwierdzanie ustaleń Sądu odwoławczego, ale jedynie ocena czy zarzuty kasacyjne przekonują o rażącym naruszeniu wskazanych w jej petitum przepisów. Lektura kasacji prowadzi do wniosku, że pomimo jej nominalnej obszerności, nie tyle kwestionuje ona stosowanie przez Sąd

odwoławczy art. 7 k.p.k., co przedstawia (dodać wypada – bardzo szczegółowo) własną wersję oceny zdarzenia. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga jednak wykazania, że ocena dokonana przez sąd jest sprzeczna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, że nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, bądź, że argumentacja zaprezentowana przez sąd za tak dokonany wybór pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki. Odrzucenie przez sąd jednych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw złamania zasady obiektywizmu. Skarżący w kasacji nie ukazuje na czym miałyby polegać dowolność ocen Sądu odwoławczego.

Natomiast zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. jest o tyle niezrozumiały, że jak zasadnie zauważa w swojej odpowiedzi na kasację obrońca oskarżonych – na etapie pierwszoinstancyjnym to pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnosił o oddalenie wniosku o opinię fonoskopijną przedmiotowego nagrania audio. Gdy okazuje się, że Sąd nie dostrzegł konieczności jej przeprowadzenia, lecz doszedł do odmiennych wniosków, co do tożsamości osób nagranych, nagle pełnomocnik oskarżyciel posiłkowego czyni zarzut Sądowi, że ten z urzędu nie przeprowadził tego dowodu.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

WZ

[ms]

